

РЕШЕНИЕ

№ 1465

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: ЙОАНА М. ГЕНЖОВА
 ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Въззивно гражданско дело № 20221100502259 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 4389/03.12.2021 г., постановено по гр.д. № 31344 по описа за 2021 г. на СРС, ГО, 175-ти състав, съдът е осъдил ответника Сдружение „Н.И.Д.“ на основание чл. 233, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 310, т. 2 от ГПК да освободи и предаде на ищеца „Ф.С. „В.““ ЕООД фактическата власт върху следния недвижим имот: офис с площ от 43 кв.м., находящ се в гр. София, бул. „*****“ на трети полуетаж, предоставен за ползване по Договор за съвместна дейност № 12 от 03.05.2019 г. С решението ответникът е бил осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на 1120,00 лева, представляваща сторени по делото разноси.

Решението на районния съд е обжалвано от ответника като неправилно и незаконосъобразно. В жалбата са изложени оплаквания, че съдът е дал грешна правна квалификация. Твърди се, че решението на районния съд било в противоречие с константната практика на съдилищата. Сключеният между страните Договор за съвместна дейност № 12/03.05.2019 г. не бил договор за наем, а договор за гражданско дружество по чл. 357 от ЗЗД - ищецът бил търговско дружество, а ответникът бил неправителствена организация и като такава имал правото да извършва стопанска дейност, свързана с предмета на основната му дейност. Неправилно съдът приел, че поетите от страните задължения били насрещни. Съдът неоснователно оставил без уважение своеВ.нно направеното искане за допускане до разпит на свидетеля Р.Д.. Неправилно съдът приел, че изпратената до ответника покана била редовно

върчена – частният съдебен изпълнител нямал функции на пощенска служба или нотариус, а можел да връчва книжа и съобщения по вече образувани изпълнителни производства. Неправилно съдът приел, че ответникът не бил изпълнил останалите си договорни задължения, извън тези за ремонт на даденото от ищеца помещение. Твърди се, че неправилно и неоснователно съдът не кредитирал показанията на свидетеля Н.А. М. в тази насока. За този свой извод съдът се мотивирал с обстоятелството за подаден сигнал до Прокуратурата срещу този свидетел, но всеки можел да подава сигнали. Съдът приел двоен стандарт, давайки изцяло вяра на показанията на свидетеля П.С.В., която понастоящем била счетоводител в дружеството-ответник по жалбата, а работата и заплатата ѝ зависели от казаното от нея като свидетел по делото и волята на новия управител на ищцовото дружество. Единственото неизпълнение на договорни задължения от страна на ответника представлявало забавено изпълнение – плащане на консумативите за ползване на предоставеното помещение: ток и вода в размер на 604,63 лева, което се твърди за несъществено и незначително в сравнение с всичко останало, направено от дружеството-ответник. Направено е искане за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на исковата претенция.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство. В отговора се поддържа, че жалбата е неоснователна, а решението на районния съд – правилно. Правилно и обосновано районният съд приел, че процесният договор не съдържал белезите на договор за дружество по чл. 357 и следващите от ЗЗД – липсвала стопанска цел, като в хода на делото не било установено да е бил реализиран приход от изпълнението на договора, нямало данни съдружниците да са придобили някакво имущество вследствие на съвместната си дейност, за да формира дружеството собственост съгласно чл. 359 от ЗЗД, нямало данни за регистрация по реда на чл. 3, ал. 1, т. 6 от Закона за регистъра БУЛСТАТ, не бил предвиден механизъм за вземане на решения или редът, по който да се управлява дружеството, нямало клаузи за разпределение на печалбите. Целта на договора съобразно чл. 1 от него не предполагала реализиране на приходи от дейността, а ответникът не твърдял и да били реализирани такива. Посочва се, че договорът не съдържал нито един от белезите на договор за гражданско дружество по чл. 357 от ЗЗД. Правилен се явявал изводът в решението, че клаузите за прекратяване на договора при неизпълнение на задължение на някоя от страните разкривали белезите на двустранен възмезден договор, а не на договор за дружество. Подчертава се, че единствените доказателства за извършвана по договора дейност били показанията на свидетеля М., които правилно не били кредитирани от съда при преценката им по реда на чл. 172 от ГПК, доколкото свидетелят бил във фактическо съжителство с управителя на ответното дружество и бил страна по граждански и наказателен спор с ищцовото дружество, а показанията му не се подкрепяли от останалия доказателствен материал по делото. По делото липсвало каквото и да е писмено доказателство в подкрепа на твърдението за огромното финансиране на съвместни проекти или за организиране на мероприятия. Неоснователно било възражението касателно нередовното връчване на поканата, като се

посочва компетентността на частния съдебен изпълнител съобразно разпоредбите на чл. 18, ал. 5 от ЗЧСИ, чл. 43 от ЗЧСИ и чл. 37 – 58 от ГПК за реда на връчване. Възразява се срещу извода на районния съд досежно установяването по делото на извършен ремонт в процесното помещение. Неоснователни били възраженията в жалбата за недопускане до разпит на заместник-министъра на културата, като се посочва, че предварителната съгласуваност на договора нямало отношение към валидността му. Направено е искане за потвърждаване на първоинстанционното решение и присъждане на сторените по делото разноски.

С Определение № 2558/23.03.2022 г. въззивният съд е оставил без уважение доказателственото искане за провеждане на разпит на лицето Р.Д., тъй като е счел, че районният съд не е допуснал процесуални нарушения, оставяйки доказателственото искане в тази насока без уважение.

В открито съдебно заседание страните, редовно призовани, са били представлявани. На етап ход по същество представителите им са преповторили накратко съображенията и исканията си, изложени в разменените пред въззивния съд книжа, като са заявили и претенциите си за присъждане на разноски за настоящото производство. Пълномощникът на въззиваемата страна е инвокирал възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от въззивника, и е възразил, че в открито съдебно заседание в полза на страната не е осъществено процесуално представителство.

Софийски градски съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че на 03.05.2019 г. е бил сключен Договор за съвместна дейност № 12, въз основа на който ищецът е предоставил на ответника офис с площ от 43 кв.м., находящ се в гр. София, бил. „*****“ на трети полуетаж. Видно от съдържанието на договора, ответникът се е задължил да извърши ремонтна дейност на офиса на стойност до 10000,00 лева, да предостави на ищеца компютър за монтаж, да заплаща режимните разходи за ползване на офиса, да поддържа по опис и да предоставя не ищеца целия съвместно придобит между страните и дигитализиран архив, документални кадри от Втората Световна война и други материали, придобити от дейностите по документалния проект „Страната на спасените евреи“. Като задължение на ищеца е било уговорено предосавянето за В.нно и безвъзмездно ползване на ответника на офиса. В чл. 2, ал. 5 от договора страните са уговорили да работят съвместно по изследователски проект „Страната на спасените евреи“.

По делото е било обявено за безспорно, че ответникът е във владение на процесния офис.

От представените по делото покана с вх. № 466/11.01.2021 г. чрез ЧСИ М.Ц. от ищеца до ответника и протокол за удостоверяване връчване на книжа се установява, че на 09.03.2021 г. на ответното дружество по реда на чл. 50, ал. 2, вр. с ал. 4 от ГПК е била връчена покана за заплащане на дължими

режийни разноски за предоставения за ползване офис, предоставяне на информация и документи за извършени ремонтни дейности в помещението, на компютър за монтаж, на придобития и документиран архив съобразно договора, на подробен отчет за извършените дейности по документалния проект съобразно договора между страните, както и план, прогнозен график и бюджет за предстоящи такива. В поканата е посочено, че при неизпълнение на което и да е от посочените задължения в седемдневен срок от получаване на поканата на основание чл. 3, ал. 3 от договора, договорът ще се счита за прекратен поради неизпълнение на поетите от ответника задължения, в който случай ответникът следва да върне имота. По делото не се установява в посочения 7-дневен срок от поканата ответникът да е предприел никакви действия съобразно посоченото в поканата.

От неоспореното по делото заключение по назначената съдебно-техническа експертиза се установява, че обективизираните дейности съобразно опис, представен от ответника, са били изпълнени в процесния имот, като стойността на ремонтните дейности е в размер на 11048,51 лева. Въззивният съд изцяло кредитира експертните изводи на вещото лице предвид обстоятелството, че са изготвени от специалист в съответната област и след извършването на пряк и непосредствен оглед на процесния офис. С оглед на това следва да се приеме за доказано, че ответникът е изпълнил задължението си по сключения с ищеца договор за извършване на ремонтна дейност в процесното помещение.

От събраните по делото писмени доказателства (имейл кореспонденция) и гласните доказателства се установява, че ответникът е бил в неизпълнение по отношение на останалите си задължения по договора и за които е получил поканата с вх. № 466/11.01.2021 г. Съдът не намира основания за ревизиране на анализа на свидетелските показания, извършен от районния съд. Поради неговата правилност и пълно съгласие с изводите на съда въз основа на анализа, въззивният съд счита за безпредметно да ги преповтаря. Контролираната инстанция е посочила подробно и обосновано защо кредитира показанията на свидетеля П.С.В., а изключва поради съмнения в тенденциозност разказаното от свидетеля Н.М.А.. Контролиращата инстанция не констатира наличието на двоен стандарт при преценката за достоверността на показанията. Видно от мотивите на районния съд, за да изключи от доказателствената маса показанията на свидетеля Н.М.А., районният съдът се е позовал на изолираността на разказаното от свидетеля от останалата приобщена по делото доказателствена маса, наличието на данни за досъдебно производство срещу свидетеля, образувано по сигнал на ищцовото дружество, и наличието на данни за фактическо съжителство между свидетеля и законния представител на ответното дружество. Въззивният съд се съгласява, че посоченото създава пречка съдът да се довери на разказаното от свидетеля. В действителност при анализа на показанията на свидетеля П.С.В. следва да се отчете обстоятелството, че свидетелката е счетоводител в ищцовото дружество, но и следва да се подчертае, че показанията □ кореспондират с приобщени по делото писмени доказателства. Настоящата съдебна инстанция също кредитира разказа на свидетелката, като отчете подробността,

последователността и логичността в изложението му. Обстоятелството, че свидетелката заема длъжност в ищцовото дружество правилно следва да бъде взето предвид от съда, за да се подложи разказа на свидетелката на преценка с особена критичност с оглед възможността за пристрастност на лицето. Съдът е направил това, но предвид детайлността, логичността и съответствието на показанията □ с останалите доказателства по делото, обстоятелството досежно заеманата от свидетелката длъжност следва да се цени в светлината, че същата е имала възможност пряко и непосредствено да възприеме разволя на комуникацията между страните по повод задълженията за заплащане на консумативните разходи. Свидетелката подробно разказва за липсата на плащания за тези задължения извън последния месец преди разпита □, както и за възприятията □ за липсата на реализирана съвместна дейност по заснемането на филми, организирането на конференции или издаването на книги, непредоставянето на компютърна техника от ответното дружество.

С оглед приетите фактически положения въззивният съд достигна до следните изводи от правна страна:

Въззивната жалба е допустима – същата е подадена в срок, от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбата оплаквания. При извършената проверка настоящата инстанция намира, че атакуваното съдебно решение е валидно и допустимо. С оглед изложените в жалбата оплаквания въззивният съд счита, че обжалваното първоинстанционно решение е правилно.

Съдът е бил сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 233, ал. 1 от ЗЗД, разгледан по реда на чл. 310, т. 2 от ГПК.

Контролиращият съд счита, че районната инстанция е дала правилна правна квалификация, а възраженията в тази насока на жалбоподателя се явяват неоснователни. Бланкетно и несъстоятелно е твърдението в жалбата, че решението на районния съд било в протИ.речие с константната практика на съдилищата.

Страните са сключили договор на 03.05.2019 г., който, макар и наименуван „Договор за съвместна дейност“, е с приоритетно преобладаващи елементи на договор за наем и поради това районният съд правилно го е квалифицирал като такъв. Съгласно разпоредбата на чл. 228 от ЗЗД, с договора за наем наемодателят се задължава да предостави на наемателя една вещь за В.нно ползване, а наемателят - да му плати определена цена. От посочената дефиниция се вижда, че между страните по един договор за наем трябва да бъде постигнато съгласие по два основни въпроса: относно вещта, която се предоставя във В.нно ползване, и относно възнаграждението (наемната цена), която наемателят дължи за предоставеното му ползване. Касае се за един двустранен договор и спрямо него ще се приложат всички правила на общата част на ЗЗД, уреждащи правоотношенията на страните по двустранен договор. Видно от съдържанието на сключения между страните

по делото договор същият съдържа елементите на възмезден договор. Макар в чл. 2, ал. 1 от договора да е посочено, че наемодателят предоставя на наемателя за В.нно и безвъзмездно ползване посоченото помещение, не може да се приеме, че действителната воля на страните е била ползването да е безвъзмездно. Аргумент в тази насока е, че веднага след описанието на имота е била уговорена насрещна престация, а именно: наемателят се задължава да извърши ремонт на предоставеното помещение - офис, предоставянето на компютър за монтаж, да поддържа описа, да предоставя на ищеца придобит и дигитализиран архив и други материали във връзка дейностите по определен документален проект, да заплаща режийните разходи, т.е. ползването на имота не е предоставено безвъзмездно. Цената, която наемателят се е задължил да плати на наемодателя за предоставеното ползване на имота, представлява натурална престация и се изразява в ремонтна, монтажна и архивна дейност, включваща труда, В.то и усилията, които ще бъдат вложени от наемателя в тях. Уговорка в подобен смисъл обуславя възнаградителния характер на договора и в този смисъл представлява насрещната престация по договор. Следва да се отбележи, че законодателят не е ограничил в закона насрещната престация да бъде уговорена единствено в пари.

Въззивният съд не се съгласява, че сключеният между страните Договор за съвместна дейност № 12/03.05.2019 г. представлява всъщност договор за гражданско дружество по чл. 357 от ЗЗД. В настоящия случай ирелевантен за определяне на вида на договора се явява видът на правните субекти, сключващи го. От характера и съдържанието на уговорките в договора не може да се приеме, че страните са сключили същия, за да обединят усилията си за осъществяване на сътрудничество и съвместна дейност в конкретна област, а договорът само формално е назван като такъв за съвместна дейност. При договор за съвместна дейност може да има внасяне на вещ или имот - собственост на един от съдружниците, но в този случай те се считат внесени за общо ползване и на съдружника - собственик няма да се заплаща никакво възнаграждение. Уговорката за насрещна престация в полза на страната, която е предоставила своя имот не за съвместна експлоатация, а изцяло на другата страна по договора, е неприсъща на договора за гражданско дружество. Съгласно разпоредбата на чл. 358, ал. 2 от ЗЗД при този вид договори вещите се внасят за общо ползване и по тази причина законът не предвижда на собственика на имуществото да се заплаща никакво възнаграждение. Договорът за дружество е особена, специфична форма на сдружаване, спрямо която се прилагат нормите на ЗЗД. Договорът за гражданско дружество по чл. 357 – 364 от ЗЗД е насочен към постигане на една обща цел, като съдружниците поемат права и задължения, които не са насрещни един спрямо друг, а спрямо общността, учредена с общи усилия за постигане на общата стопанска цел. За сключването на договор за дружество по чл. 357 от ЗЗД следва да се установи по несъмнен начин съгласието на страните по делото да обединят своята дейност за постигане на обща стопанска цел, както и участието им в нея, за да се породят и съответните права и задължения на съдружниците. Правилно районният съд е маркирал, че в сключения между страните договор липсват характерните за договора за

съвместна дейност уговорки относно реализирането на печалба от съвместната дейност и нейното разпределяне. Нещо повече, в чл. 3, ал. 3 от същия е включена уговорка за развалянето на договора, което е присъщо за двустранните договори, какъвто не е договорът за гражданско дружество. Така установената действителна воля на страните обуславя извода, че т. нар. договор за съвместна дейност по своята правна същност в преобладаващата си част, имаща значение за настоящия правен спор, е договор за наем.

Несъстоятелни са доводите в жалбата касателно връчването на поканата до ответника чрез частния съдебен изпълнител. Правомощията на съдебния изпълнител по чл. 18, ал. 5 от ЗЧСИ и чл. 43 от ЗЧСИ, вр. чл. 37 – 58 от ГПК не са ограничени само в рамката на изпълнителното производство. Предвид това съдът счита, че процедурата по връчване е била извършена от компетентно лице.

Въззивният съд се съгласява с изводите на районната инстанция, че ответникът не е изпълнил договорните си задължения, освен тези за ремонт на даденото от ищеца помещение. От събраните по делото писмени и устни доказателства не се доказва, че ответното дружество е изпълнило надлежно задълженията си за заплащане на дължими консумативни разходи, за предоставянето на компютърна техника, за поддръжка и предоставяне на съвместно придобития и дигитализиран архив, документални кадри и материали съгласно чл. 2, ал. 6 от договора. Доказването на изпълнението на посочените задължения е било именно в тежест на ответника. Въззивникът само бланкетно е възразил срещу изводите на съда в тази насока. Единственото конкретно оплакване е по отношение на плащането на консумативните разходи за имота. Правилно първоинстанционният съд е приел, че неизпълнените задължения се явяват съществени за договорните отношения между страните. Въззивният съд счита, че и с оглед преобладаващата им бройка (а не само с оглед характера им) спрямо задължението за заплащане на режимните разходи, неизпълнението им не може да бъде окачествено като несъществено или незначително. В допълнение следва да се отбележи, че не е налице забавено изпълнение за заплащане на консумативите за процесното помещение, доколкото към момента на изтичане на срока за доброволно изпълнение според поканата не се доказва наличието на настъпило плащане на консумативните разходи.

Както беше вече посочено по-горе, въззивният съд не констатира маркираните във въззивната жалба пропуски в доказателствения разбор на събраните свидетелски показания, поради което въззивният съд счита, че не следва да излага допълнителни мотиви в тази насока.

С оглед изчерпването на оплакванията във въззивната жалба и предвид съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход от спора на въззиваемата страна се дължат разноски за въззивното производство. По делото са представени списък по чл. 80 от ГПК, включващ адвокатски хонорар в размер на 720,00 лева, и платежно нареждане от 13.05.2022 г., в което като основание за плащането е било вписано

„Д.Н.471/31.05.21/ВЪЗЗИВНА ИНСТАНЦИЯ”. Въззивната инстанция счита, че по делото са доказани уговарянето и заплащането на така претендирания адвокатски хонорар. Въззиваемото дружество е било представлявано от упълномощен адвокат. В представения по делото пред районния съд Договор № 471/31.05.2021 г. е бил уговорен хонорар в размер на 720,00 лева за всяка съдебна инстанция. В представеното платежно нареждане е вписан номерът на договора с обозначение, че възнаграждението е за въззината инстанция. Въззивникът не е направил възражение за прекомерност. Предвид изложеното и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на страната следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в претендирания размер.

Така мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4389/03.12.2021 г., постановено по гр.д. № 31344 по описа за 2021 г. на СРС, ГО, 175-ти състав.

ОСЪЖДА СДРУЖЕНИЕ „Н.И.Д.”, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****”, да заплати на „Ф.С. „В.”” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****”, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 720,00 (седемстотин и двадесет) лева, представляваща адвокатски хонорар за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването на преписа на страните при предпоставките на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____